

عنوان مقاله:

بررسی اشکال گفت وگو در منظومه های غنایی «زهره و منوچهر» ایرج میرزا و «ایرج و هوبره» قاسم لاربن

محل انتشار:

فصلنامه زبان و ادبیات فارسی، دوره 17، شماره 25 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

عارف کمریشتی - استادیار گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد بابل، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران.

مریم سلیمان پور - کارشناسی ارشد گروه زبان و ادبیات فارسی، واحد بابل، دانشگاه آزاد اسلامی، بابل، ایران.

خلاصه مقاله:

گفت و گو یکی از مهم ترین عناصر داستان و ظریف ترین و اصلی ترین ابزار خالق آثار منظوم و منثور است؛ زیرا پیرنگ را گسترش می دهد، درون مایه را به نمایش می گذارد، شخصیت ها را معرفی می کند و وقایع داستان را پیش می برد. در این پژوهش اشکال گفت وگو در آخرین منظومه های غنایی کلاسیک فارسی؛ «زهره و منوچهر» ایرج میرزا و «ایرج و هوبره» قاسم لاربن به شیوه توصیفی تحلیلی مورد بررسی قرار گرفته است. پژوهش حاضر به این پرسش پاسخ می دهد که اشکال گفت و گو در کدام منظومه برجسته تر است و چرا؟ یافته های پژوهش نشان می دهد از نظر کمی بسامد گفت و گو در زهره و منوچهر با ۶۵/۱۸٪ بیشتر از ایرج و هوبره با ۵۱/۴۳٪ است؛ اما تنوع و گستردگی اشکال گفت و گو در منظومه ایرج و هوبره نمود بیشتری دارد. در زهره و منوچهر گفت وگوهای دو نفره بیشتر از زبان زهره برجسته است؛ اما در ایرج و هوبره علاوه بر به کارگیری این شکل، از گفت وگو با شخصیت های فرعی داستان، حدیث نفس، گفت و گو با عناصر طبیعی و جانداران، تک گویی نمایشی و مکاتب های با بسامد بیشتری بهره گرفته شده است. با آنکه نمی توان توانمندی ایرج میرزا را از نظر دور داشت؛ اما از نظر کیفی لاربن با تنوع در قالب گفت و گو، پرداختن به موضوعی ملموس، واقعی و برگرفته از حقایق جامعه، درگیری عشق مادی با عشق آرمانی به وطن، به کارگیری زبان معیار و به سرانجام رساندن داستان، در حقیقت نمایی داستان موفق تر عمل کرده است.

کلمات کلیدی:

گفت وگو، منظومه های غنایی، زهره و منوچهر، ایرج میرزا، ایرج و هوبره، قاسم لاربن

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1308352>

